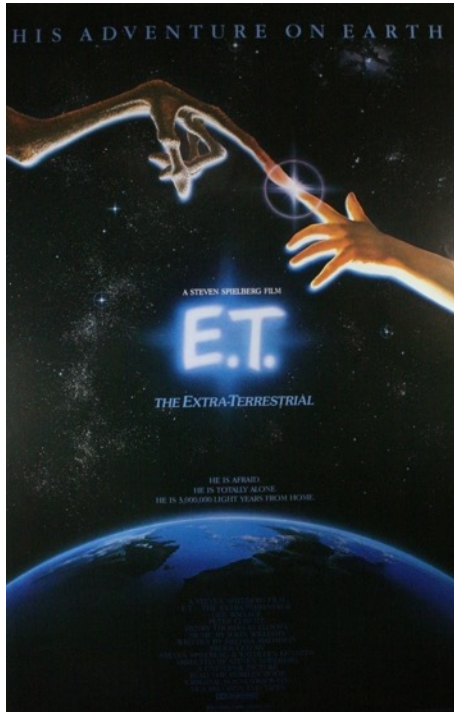

De Film E.T. - De Extra-Terrestrial

Het was 1982. De première van de film E.T. was te zien op het grote scherm in de Decascoop in Gent. Ik was 12 jaar oud. Het was zeer uitzonderlijk dat mijn moeder ons uitnodigde om naar de bioscoop te gaan. Meestal was zij aan het werk in de boekhandel en het gezichtsvermogen van mijn vader was niet goed genoeg om een film op het grote scherm te bekijken. Mijn broer, mijn zus en ikzelf waren ontzettend enthousiast. Met z'n vieren nestelden we ons gezellig in de comfortable bioscoop zetels en de film begon.

Tegen die tijd had ik reeds verschillende “alien abductions” (“ontvoeringen door buitenaardse wezens”, zoals die ook wel worden genoemd) meegemaakt in mijn jonge leven. Alleen flitsen van herinneringen bleven in mijn geheugen. Deze waren meteen gewist en verdwenen voordat ik 's ochtends opstond uit bed. Tijdens het bekijken van de film in de Decascoop had ik totaal geen bewuste herinneringen meer aan die contacten met buitenaardse wezens.

De film slorpte me volledig op! Ik was verschrikt en verdrietig dat E.T. werd achter gelaten op deze planeet. Empathisch voelde ik met E.T. mee. Hij was zo'n liefdevol en gevoelig wezentje en nu helemaal alleen. Hoe zou hij het overleven in een wereld die zo hard en onverschillig is? Ik was volledig ingenomen door de film en totaal niet voorbereid voor wat met me zou gebeuren gedurende de laatste minuten van de film.

Het ruimteschip kwam eindelijk terug om E.T. op te halen. Terwijl hij naast het ruimteschip stond merkte ik op dat zijn hart rood gloeide. Hij nam afscheid van Michael en Gertie die de chrysantheem vast hield die E.T. nieuw leven had ingeblazen. Voordat hij aan boord van het ruimteschip ging, richtte hij zijn gloeiende vinger op Elliotts voorhoofd en zei: "Ik zal hier aanwezig zijn". Hij nam de bloem, stapte in het ruimteschip en vertrok de ruimte in, terwijl een regenboog in de lucht werd achtergelaten. Alle

acteurs in de film en iedereen in de bioscoop keken aandachtig toe. Eindelijk was hij was in staat om terug naar huis te gaan. Ik was zo opgelucht!

En plots, zonder enige waarschuwing werd ik door een heel diepe droefheid overspoeld komende uit de diepte van mijn hart. Ik begon ontzettend hard te snikken en was niet instaat te stoppen. Ik bleef maar huilen en huilen en huilen. Ik herinner me dat ik huilend op de schoot van mijn moeder lag. Ze zei dat ik moest stoppen, maar dat lukte niet. Het was volkomen buiten mijn controle.

De film was afgelopen. De kredieten kwamen op en kwamen tot een einde. Ik bleef maar snikken en volgde mijn moeder naar de auto. Ik herinner me dat ik op de achterbank in de auto naar huis reed, mezelf in deze staat van verdriet observeerde en me tegelijkertijd afvroeg waarom ik dit deed. Tegen de tijd dat we thuiskwamen was mijn huilen gestopt, maar ik was nog steeds verwonderd waarom ik zo reageerde. Hoe kon het einde van die film me zo diep emotioneel raken? En waarom was ik niet in staat om mijn emoties onder controle te houden? Het was voor mij een totaal raadsel.

2018 © Mieke Benton, starshowerusa@startmail.com

(behalve de foto's gekopieerd van de IMBD website)

(Delen is toegestaan als mijn naam en email adres zijn vermeld.)
(Geef me een seintje indien je aan deze lijst wenst toegevoegd of verwijderd te worden.
Indien toegevoegd zal je ook voorgaande episodes ontvangen.)

Mieke's Voice

Week 1 - Introductie

Week 2 - Een Ruwe Start

Week 3 - Visie

Week 4 - Geschiedenis Les

Week 5 - Boekhandel Caecilia

Week 6 - Onzichtbare Hand

Week 7 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo

Week 8 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen

Week 9 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 3 - Mijn zus Kathleen

Week 10 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 4 - Iets over mezelf, Mieke

Week 11 - Contact met buitenaardse wezens

Week 12 - De film E.T. - De Extra-Terrestrial